

O „cântare a bucuriei”

Din întuneric la lumină

Walter Gschwind

© SoundWords, Online începând de la: 19.06.2020, Actualizat: 19.06.2020

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Psalmul 30.5

Psalmul 30.5: Seara vine plânsul, iar dimineața vine veselia.

În înțelepciunea Sa Creatorul a făcut lucrurile așa fel ca după fiecare zi de lucru obositoare să urmeze o noapte, pentru ca omul prin odihnă să poată aduna puteri noi pentru ziua următoare. El a dat soarele și luna pe bolta cerului, ca să dea lumină pământului, pentru ca ele să stăpânească asupra zilei și asupra nopții și ca să despartă lumina de întuneric (Geneza 1.17,18). Acestea El le-a considerat „bune”, și ele trebuie să rămână așa atâta timp cât există pământul: „De acum înainte, în toate zilele pământului, semănatul și seceratul, și frigul și căldura, și vara și iarna, și ziua și noaptea nu vor înceta” (Geneza 8.22).

Însă începând de la căderea în păcat cuvintele „ziua” și „noapte” au primit un sens simbolic. Astfel prin păcat noaptea a acoperit pământul: „Pentru că, iată, întunericul acoperă pământul și negură mare popoarele” (Isaia 60.2). Satan este acum căpetenia lumii acesteia și fiecare om nerăscumpărat (nenăscut din nou) se află sub „stăpânirea întunericului” (Coloseni 1.13): „El este în întuneric și umblă în întuneric și nu știe unde merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii” (1 Ioan 2.11). Consecința acestui fapt este moartea și suferința, întristarea și strigătul (Apocalipsa 21.4) într-o lume plină de violență.

Calea celor răscumpărați prin sângele lui Isus, ca și „copii ai luminii”, trece prin întuneric; ei simt foarte intens acest întuneric și suferă în aceste împrejurări. Ei au parte de urmările păcatului care a venit în lume. Ei pot deveni bolnavi și invalizi, ei îmbătrânesc și trebuie să treacă prin moarte, atâta timp cât Domnul îi lasă pe ai Săi în lume. Deoarece ei umblă în lumină, ei sunt disprețuiți de lume și lumea îi urăște, da, sunt chiar prizonieri. Ei sunt în școala Domnului. Asaf nu este singurul care putea spune: „am fost lovit toată ziua și pedepsit în fiecare dimineață” (Psalmul 73.14).

Însă credinciosul poate face mereu experiența, că „seara vine plânsul” – (seara va dura atâta timp cât Dumnezeu în înțelepciunea și dragostea Lui consideră că este bine) – și „dimineața vine veselia” (cântarea de bucurie). Dumnezeu aude rugăciunile de implorare și strigătul copiilor Lui, și El îi mângâie în chip minunat, El poate însă, la mijlocul nopții lumii acesteia, să dăruiască ușurare și eliberare în toate greutățile. Astfel ei pot spune: „am trecut prin foc și prin apă și ne-ai adus la un loc larg” (Psalmul 66.12). În loc să aibă teamă de dimineață, prin credință ei au parte de faptul că îndurarea lui Dumnezeu este nouă în fiecare dimineață și credințioșia Lui este mare (Plângerile lui Ieremia 3.23).

Iubiți prieteni creștini credincioși, ce izvor mereu țâșnitor de încurajare avem noi „în speranța pusă înaintea noastră ... o ancoră a sufletului, sigură și tare” (Evrei 6.19)! Omul fără Dumnezeu, care se bazează mai bine pe oameni, este sub blestem, „nu va vedea când va veni binele” (Ieremia 17.5,6), nici acum și nici după moarte. Dimpotrivă, credinciosul este inclus în planul minunat de mântuire al lui Dumnezeu. Așteptările lui se bazează pe „Dumnezeul speranței”, pe Cel Atotputernic, care face toate după planul Său și după voia Sa (Efeseni 1.11). De aceea cel răscumpărat poate merge pe drumul său „prisosind în speranță” și în pace (Romani 15.13), știind că el

- posedă „o speranță vie” (1. Petru 1.3), întemeiată pe Isus Hristos (1. Timotei 1.1), care a înviat dintre morți, prin care El își îndeplinește planul
- posedă „o speranță bună” (2. Tesaloniceni 2.16), care se bazează numai pe binele pe care Dumnezeu speranței l-a lucrat prin Isus Hristos, și nu în felul oamenilor, care este rău
- posedă o speranță „fericită” (Tit 2.13), căci această speranță nicidecum nu lasă neîmplinită dorința de a fi pentru totdeauna acolo unde este Domnul nostru Isus, în casa Tatălui. La El, Cel care ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, este fericirea desăvârșită și neschimbătoare
- posedă o speranță „mai bună” decât cea cuprinsă în Lege pentru Israel (Evrei 7.19), căci noi așteptăm o moștenire nestricăcioasă, neîntinată și nepieritoare, care ne este păstrată în ceruri; speranța noastră este „gloria lui Dumnezeu” Însuși (Romani 5.2).

Noi credincioșii știm că Dumnezeu are un plan pentru Adunarea Sa precum și pentru Israel și pentru lume, un plan pe care El îl va îndeplini așa cum și când El l-a hotărât în planul Său. Nimeni nu-L poate împiedica în privința aceasta, sau schimba ceva la el. El ne-a făcut cunoscut punct cu punct în Cuvântul Său planul acesta, căci El dorește să aibă părtășie cu noi și în privința aceasta. Noi trebuie să ne bucurăm deja acum de moștenirea noastră minunată, dar și să ținem seama că lumea aceasta merge în întâmpinarea judecății și de aceea să ne silim să-l slujim, ca și El, prin aceea că vestim Evanghelia.

Să ne străduim deci să cunoaștem acest plan în detaliu, în mod deosebit cu privire la evenimentele care vor începe în curând. Apostolul Petru spune cu privire la tema profeției: „Și noi avem mai tare cuvântul profetic, la care bine faceți că luați aminte (ca la o lumină strălucind într-un loc întunecos)” (2. Petru 1.19).

Ce se va întâmpla dacă noi am diminua flacăra lămpii acesteia în inimile noastre, așa fel ca fitilul să dea numai o lumină slabă? Aceasta ar însemna și pentru noi întunecime în lumea aceasta! Ne-am depărta de mângâierea tare, care ne-a fost dată. Ne-am comporta ca și lumea, care privește numai la ceea ce se vede, la ce este material și pământesc, și din cauza aceasta ne-am teme. Am uita că lumea aceasta și „pământul și lucrările de pe el vor arde” și că toate lucrurile se vor descompune. Chiar am neglija să avem o purtare sfântă în temere de Dumnezeu (2. Petru 3.10,11), și nu ne-am îndeplini misiunea la care am fost chemați prin Isus Hristos în lumea aceasta: să fim martori credincioși.

Nu este așa, că noi nu dorim aceasta! Noi dorim mai degrabă să imităm pe apostolul Pavel care a încercat ca lampa lui să lumineze cu lumină maximă. „Să câștig pe Hristos” era deviza lui. Toate celelalte le privea ca o pierdere sau chiar ca un gunoi (Filipeni 3.8). Epistolele lui arată cum el și-a îndreptat ochii spre Hristos în glorie. Înviat cu Hristos (așa cum și noi suntem), el căuta ce era acolo sus unde Hristos șede la dreapta lui Dumnezeu (Coloseni 3.1). Viața și slujba lui erau cu totul închinat Lui, și el trăia complet în lumina zilei care va veni a revenirii Domnului, a zilei în care totul se va înfățișa înaintea judecății Sale (2. Corinteni 5.10).

Desigur și el era înconjurat de întunericul lumii acesteia. El a fost chinuit și prigonit din toate părțile, cum nimeni dintre noi nu este. El s-a aflat în situații nenumărate de necaz și pericol (2. Corinteni 11.23-33). Și cu toate acestea lumina locuia în inima lui. El era un om fericit, căci

Hristos era pentru el „viața” (Filipeni 1.21).

„Pentru că încă puțin, foarte puțin și Cel care vine va veni și nu va întârzia” (Evrei 10.37). El va scoate pe ai Săi din întunericul lumii acesteia și îi va duce pe toți împreună, în trupurile lor noi de glorie, în locuințele casei Tatălui, în lumina strălucitoare cerească a cerului, acolo unde locuiește Isus și Tatăl nostru. Aceasta va fi dimineața în care cântarea noastră de bucurie va răsună fără sfârșit; suspinele, necazurile și îngrijorările vor fi dispărute pentru totdeauna. Nu va mai fi noapte (Apocalipsa 21.25; 22.5), căci Mielul va fi Lumina noului Ierusalim.

Tradus de la: [Ein "Lied der Freude"](#)

Titlul original: „Un chant de joie le matin“
din *Conseil pour la vie nouvelle*
Sursa: <https://www.bible-notes.org>

Traducere: Ion Simionescu